

Anotace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva

Rozsudek ze dne 4. července 2023 ve věci č. 13258/18, 9078/20, 15500/18 a 57303/18 – B.F. a ostatní proti Švýcarsku

Senát třetí sekce Soudu jednomyslně shledal porušení práva na rodinný život podle článku 8 Úmluvy, jelikož vnitrostátní orgány při zamítnutí žádostí uprchlíků *sur place* o sloučení s jejich rodinnými příslušníky ve třech případech neuplatnily podmínku finanční nezávislosti s dostatečnou flexibilitou vzhledem k tomu, že stěžovatelé přes závislost na sociálních dávkách byli výdělečně činní nebo ze zdravotních důvodů pracovně nezpůsobilí. Zamítnutím žádosti o sloučení rodiny v případě stěžovatelky, která pracovat schopna byla, ale nevyvinula potřebnou iniciativu stát se finančně nezávislou, k porušení článku 8 nedošlo. K porušení tohoto ustanovení v jejím případě nedošlo ani vzhledem k nepřiměřené délce řízení o sloučení rodiny, neboť byla zapříčiněna jejím chováním.

I. Skutkové okolnosti

Stěžovatelé původem z Eritrey a Číny byli ve Švýcarsku uznáni za uprchlíky ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 („Úmluva z roku 1951“). Na základě vnitrostátní právní úpravy jim nicméně nebyl udělen azyl, ale tzv. prozatímní přijetí, neboť důvody pro přiznání postavení uprchlíka nastaly až po jejich odchodu ze země původu a v důsledku jejich vlastního chování. Stěžovatelé následně požádali o sloučení rodiny se svými rodinnými příslušníky, konkrétně s nezletilými dětmi a/nebo manželi, pobývajících v zahraničí. Právo na sloučení rodiny je ve švýcarském systému pro jejich kategorii uprchlíků, na rozdíl od uprchlíků, kterým je udělen azyl, podmíněno splněním určitých kumulativních podmínek včetně finanční nezávislosti na sociálních dávkách. Žádosti stěžovatelů, kteří danou podmínku nesplňovali, tak byly v následném řízení o sloučení zamítnuty. Konkrétně stěžovatelka B. F. byla shledána za zcela závislou na sociální pomoci, přičemž příslušné švýcarské orgány ji označily za pracovně neschopnou. Stěžovatelka S. M. byla rovněž zcela závislá na sociální podpoře, byť byla uznána za schopnou pracovat alespoň na částečný úvazek. Přestože stěžovatel J. K. pracoval na plný úvazek jako zdravotní sestra v pečovatelském domě, jeho příjem nebyl dostatečný pro pokrytí výdajů jeho čtyřčlenné rodiny. Stěžovatelka S. Y. se starala o své tři děti, a přitom pracovala na částečný úvazek. Byť Federální správní soud označil stěžovatele za fakticky usazené cizince, shledal, že zamítnutí jejich žádostí o sloučení s jejich rodinnými příslušníky žijícími v zahraničí neporušilo vzhledem k závislosti na sociálních dávkách jejich právo na respektování rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy.

II. Odůvodnění rozhodnutí Soudu

A. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY ZAMÍTNUTÍM ŽÁDOSTÍ O SLOUČENÍ RODINY

Stěžovatelé před Soudem namítali, že zamítnutí jejich žádostí o sloučení rodiny porušilo jejich právo na respektování rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy.

a) Shrnutí relevantních zásad vyplývajících z judikatury Soudu

Relevantní zásady plynoucí z článku 8 Úmluvy pro posouzení případů slučování rodiny Soud shrnul v nedávném rozsudku *M. A. proti Dánsku* (č. 6697/18, rozsudek velkého senátu ze dne 9. července 2021). V něm připomněl, že rozsah povinnosti státu na poli článku 8 Úmluvy přijmout na své území rodinné příslušníky osob, které zde již pobývají, závisí jak na konkrétních okolnostech týkajících se zúčastněných osob, tak na obecném zájmu. Je zde potřeba zohlednit míru, v jaké by byl fakticky narušen rodinný život, rozsah vazeb v přijímajícím státě, zda existují nepřekonatelné překážky, aby rodina žila v zemi původu, jakož i to, zda tu hraje roli kontrola imigrace (*Jeunesse proti Nizozemsku*, č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ze dne 3. října 2014, § 107).

Při rekapitulaci hmotněprávních požadavků na slučování rodin Soud zopakoval případy, ve kterých v minulosti odmítl konstatovat existenci pozitivního závazku státu povolit sloučení rodiny:

- i. Rodinný život vznikl v době, kdy si zúčastněné osoby musely být vědomy, že imigrační status jedné z nich je takový, že pokračování rodinného života v daném hostitelském státě je nejisté (tamtéž, § 108).
- ii. Osoba žádající o sloučení rodiny měla omezené vazby s hostitelskou zemí, což byl obvykle případ, kdy zde tato osoba pobývala pouze krátkou dobu nebo nelegálně (*a contrario*, tamtéž). Soud dosud v žádném případě nestanovil povinnost státu povolit sloučení rodiny cizinci, kterému bylo uděleno pouze krátkodobé nebo přechodné povolení k pobytu, s rodinným příslušníkem, který na území hostitelského státu ještě nevstoupil.
- iii. Neexistovaly nepřekonatelné překážky, aby rodina pobývala v zemi původu osoby žádající o sloučení rodiny (*Gül proti Švýcarsku*, č. 23218/94, rozsudek ze dne 19. února 1996).
- iv. Osoba žádající o sloučení rodiny nemohla doložit, že má dostatečný a trvalý příjem, který není závislý na sociálních dávkách, na pokrytí základních životních nákladů svých rodinných příslušníků (*Hasanbasic proti Švýcarsku*, č. 52166/09, rozsudek ze dne 11. června 2013, § 59).

Soud se naopak přiklonil k existenci pozitivního závazku povolit sloučení rodiny, když byly současně přítomny některé z následujících okolností:

- i. Osoba žádající o sloučení rodiny obdržela v hostitelské zemi trvalý pobyt nebo měla k dané zemi silné vazby (*Tuquabo-Tekle a ostatní proti Nizozemsku*, č. 60665/00, § 47).
- ii. Rodinný život vznikl v době, kdy žadatel již dosáhl v hostitelské zemi ustáleného pobytu (*Berrehab proti Nizozemsku*, č. 10730/84, rozsudek ze dne 21. června 1988, § 29).
- iii. Jak žadatel o sloučení rodiny, tak jeho rodinný příslušník již pobývali v hostitelské zemi (tamtéž, § 29).
- iv. Byly ve hře děti, jelikož jejich zájmům má být přisouzena značná váha (*Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 119–120).
- v. Existovaly nepřekonatelné překážky, aby rodina mohla vést rodinný život v zemi původu osoby žádající o sloučení (*Sen proti Nizozemsku*, č. 31465/96, rozsudek ze dne 21. prosince 2001, § 40).

Kromě toho se na řízení o žádostech o sloučení rodiny vztahují určité procesní požadavky. Pro naplnění práva na respektování rodinného života musí rozhodovací proces dostatečně zajišťovat flexibilitu, rychlost a účinnost. Zároveň musí dojít k individualizovanému posouzení a nastolení spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými zájmy s ohledem na konkrétní situaci příslušných osob (*M. A. proti Dánsku*, cit. výše, § 137–139, 149, 162–163 a 192–193). Na mezinárodní a evropské úrovni přitom panuje shoda na tom, že uprchlíci mají mít snadnější přístup ke sloučení se svými příslušníky než ostatní cizinci (tamtéž, § 138 a 153).

b) Použití těchto zásad na projednávanou věc

Předmětem projednávané věci je otázka, zda vnitrostátní orgány naplnily své pozitivní závazky plynoucí z článku 8 Úmluvy a při zamítnutí žádosti o sloučení rodiny z důvodu finanční závislosti na sociálních dávkách nastolily v rámci jejich prostoru pro uvážení spravedlivou rovnováhu mezi zájmy stěžovatelů na sloučení s jejich rodinnými příslušníky na straně jedné, a zájmem státu na kontrole přistěhovalectví sledující obecný zájem hospodářského blahobytu země na straně druhé.

1. Prostor pro uvážení

Ve věci *M. A. proti Dánsku* (cit. výše) Soud určil, že smluvním stranám by měl náležet široký prostor pro uvážení při rozhodování, zda uloží čekací lhůtu pro podání žádosti o sloučení rodiny ze strany osob, kterým nebyl přiznán status uprchlíka, ale které požívají doplňkové nebo obdobně jako stěžovatel v dané věci dočasné ochrany. Stejně jako v uvedeném případě, Soud se dosud nezabýval otázkou, která je předmětem projednávané věci a to, zda nebo do jaké míry mohou smluvní strany podmiňovat

sloučení rodiny její finanční nezávislosti, pokud jde o uprchlíky ve smyslu Úmluvy z roku 1951, jejichž obavy z pronásledování v zemi původu vznikly až po jejich odchodu z této země a v důsledku jejich vlastního jednání, tzv. uprchlíky *sur place*.

Přestože určité faktory, na jejichž základě Soud ve věci *M. A. proti Dánsku* přiznal státům široký prostor pro uvážení, jsou přítomny i v projednávané věci, jiné významné aspekty se liší. Na rozdíl od případu *M. A. proti Dánsku* byli všichni stěžovatelé uznáni za uprchlíky ve smyslu Úmluvy z roku 1951. Daná úmluva nerozlišuje mezi osobami, které uprchly ze své země z důvodu pronásledování, a osobami, které se staly uprchlíky až po svém odchodu. Mezi uprchlíky neexistuje jakákoliv hierarchie nebo objektivní kritéria ospravedlňující rozdílné zacházení s uprchlíky *sur place*, kterými jsou i stěžovatelé, a to i ve vztahu k jejich právu na sloučení rodiny. Dle pravidel Evropské unie – standard, kterým není Švýcarsko vázáno – sloučení rodin uprchlíků ve smyslu Úmluvy z roku 1951 nepodléhá žádným podmínkám, pokud je žádost o sloučení podána do tří měsíců od přiznání postavení uprchlíka, a nerozlišuje mezi různými uprchlíky dle dané Úmluvy z roku 1951. Na vnitrostátní, mezinárodní a evropské úrovni tedy lze nalézt společný základ, dle kterého se nerozlišuje mezi různými uprchlíky ve smyslu Úmluvy z roku 1951 pro určení podmínek na sloučení rodiny. Tento společný základ omezuje prostor smluvních států pro uvážení (*Fedotova a ostatní proti Rusku*, č. 40792/10 a 2 další, rozsudek velkého senátu ze dne 17. ledna 2023, § 186–187), stejně jako shoda na mezinárodní a evropské úrovni, že uprchlíci dle Úmluvy z roku 1951, kterými jsou i stěžovatelé, mají mít výhodnější přístup ke sloučení s rodinnými příslušníky než ostatní cizinci.

Sporný přístup žalovaného státu v projednávané věci – uplatnění rozdílných podmínek pro sloučení rodin v závislosti na tom, zda se jedná o uprchlíka ve smyslu Úmluvy z roku 1951, který měl odůvodněný strach z pronásledování ve své zemi původu před tím, než z ní uprchl a byl tedy nucen k útěku, nebo zda jeho obavy z pronásledování vznikly až následně po jeho odchodu z vlasti a v důsledku jeho vlastního jednání – se jeví být ojedinělý v mezinárodním, evropském a srovnávacím spektru. Daný přístup byl přitom kritizován ze strany různých nezávislých orgánů, jako je Výbor OSN pro odstranění rasové diskriminace, komisař Rady Evropy pro lidská práva a UNHCR.

Dalším faktorem, který má vliv na šíři prostoru pro uvážení, je kvalita parlamentního a soudního přezkumu (*M. A. proti Dánsku*, cit. výše, § 147–150). Vláda argumentovala, že uplatnění podmínky finanční nezávislosti na sociálních dávkách pro sloučení rodin uprchlíků prozatímně přijatých, na rozdíl od uprchlíků, kterým byl udělen azyl, má dvojí opodstatnění. *Zprvé*, se má lišit povaha a délka pobytu uprchlíků, kterým byl udělen azyl a jejichž pobyt je považován od počátku jako trvalý, od prozatímně přijatých uprchlíků, jejichž pobyt je nejistý a neměl by být trvalý. Dané tvrzení však Soud nepovažoval za podložené. Většina prozatímně přijatých uprchlíků zůstala ve Švýcarsku dlouhou dobu. Od roku 2017 Federální správní soud nahlíží na uznané uprchlíky, ať již prozatímně přijaté nebo s uděleným azylem, jako na fakticky trvale usazené osoby, které se nemohou vrátit do své země původu, ledaže by bylo možné předvídat odnětí jejich statusu. Stěžovatelé v projednávaném případě přicestovali do Švýcarska mezi lety 2008 a 2012 a byl jim přiznán status prozatímně přijatých uprchlíků mezi lety 2010 a 2014. Federální správní soud ve všech jejich případech shledal, že mají postavení *de facto* usazených osob, neboť nelze předpokládat zrušení jejich prozatímního statusu. Jejich pobyt tak rovněž naznačoval, že pobyt prozatímně přijatých uprchlíků mívá dlouhého trvání. S ohledem na výše uvedené, včetně skutečnosti, že prozatímně přijatí uprchlíci jsou považováni za uprchlíky dle Úmluvy z roku 1951, nebyl dle Soudu daný argument přesvědčivý. Situace se přitom liší od té v případech *M. A. proti Dánsku* (cit. výše) nebo *M. T. a ostatní proti Švédsku* (č. 22105/18, rozsudek ze dne 20. října 2022), kde Soud ve vztahu k čekacím lhůtám pro podání žádosti o sloučení rodiny neměl důvod zpochybňovat rozlišení mezi osobami s udělenou ochranou z důvodu individuálního nebezpečí (uprchlický status dle Úmluvy z roku 1951) a z důvodu obecného ohrožení (dočasná nebo doplňková ochrana). *Zadruhé*, vláda tvrdila, že prozatímně přijatí uprchlíci odešli ze své země původu a opustili své rodinné příslušníky dobrovolně, zatímco uprchlíci s uděleným azylem byli k odchodu donuceni. Stěžovatelé navzdory závěrům vnitrostátních orgánů trvali na tom, že k odchodu byli donuceni. Soud připomněl, že není jeho úlohou přezkoumávat samotné azylové žádosti (*F. G. proti Švédsku*, č. 43611/11, rozsudek velkého senátu ze

dne 23. března 2016, § 117). Zároveň shledal, že není v pozici, aby mohl zpochybnit, že k odchodu stěžovatelů ze země původu a odloučení od jejich rodinných příslušníků došlo za jiných okolností než v případě uprchlíků, kteří byli k útěku ze svých zemí donuceni. Ačkoliv judikatura Soudu nevyžaduje, aby okolnosti, za nichž došlo k odchodu a odloučení od rodiny, byly zohledněny v rámci posuzování, zda má stát na základě článku 8 Úmluvy pozitivní povinnost umožnit sloučení rodiny, jejich zohlednění nelze samo o sobě označit za zjevně nepřiměřené (*M. T. a ostatní proti Švédsku*, cit. výše, § 98–111). V této souvislosti Soud zopakoval, že doposud neshledal, že by uprchlíkům dle Úmluvy z roku 1951 náleželo absolutní a bezpodmínečné právo na sloučení rodiny (*M. A. proti Dánsku*, cit. výše, § 142 a § 193).

Soud proto stanovil, že smluvním státům náleží určitý prostor pro uvážení ohledně podmínění vyhovění žádosti uprchlíků *sur place* o sloučení rodiny nezávislostí na sociálních dávkách. Nicméně daný prostor pro uvážení je podstatně užší než ten, které smluvní státy mají pro stanovení čekacích lhůt pro podání žádosti o sloučení rodiny ze strany osob s doplňkovou nebo dočasnou ochranou.

Zvláště zranitelnou situaci, ve které se uprchlíci *sur place* nachází, je nutné řádně zohlednit při posuzování jejich žádosti o sloučení rodiny a uplatňování podmínky finanční nezávislosti, přičemž nepřekonatelné překážky, které brání společnému rodinnému životu v zemi původu, nabývají při posuzování spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými zájmy s postupem času nutně na významu (srov. tamtéž, § 162 a § 192–193). Požadavek finanční nezávislosti na sociální dávkách proto musí být aplikován s dostatečnou flexibilitou, jako jedno z kritérií v rámci komplexního a individualizovaného posouzení spravedlivé rovnováhy, jelikož čas plyne a nepřekonatelné překážky pro život v zemi původu přetrvávají. Tato flexibilita se přitom uplatní u všech žádostí o sloučení rodiny uprchlíků *sur place* vzhledem k času, který musí uplynout, než jsou prozatímně přijatí uprchlíci oprávněni dle švýcarského práva podat žádost o sloučení rodiny. Obecně řečeno, po uprchlících, včetně těch, jejichž obavy z pronásledování nastaly až po opuštění jejich země původu, by se nemělo požadovat „nemožné“, aby jim bylo umožněno sloučení rodiny. Pokud uprchlík, který se nachází na území hostitelského státu, nebyl a nadále není schopen splnit požadavky na výši příjmu přesto, že dělá vše, co po něm může být spravedlivě požadováno, aby se stal finančně nezávislým, uplatňování požadavku finanční nezávislosti bez jakékoliv flexibility s ohledem na plynutí času by mohlo vést k trvalému rozdělení rodin. Švýcarské právo a praxe přitom umožňují určitou flexibilitu při uplatňování požadavku finanční nezávislosti. Tato flexibilita je ale zároveň omezena např. výší částky, která uprchlíkovi může chybět pro dosažení finanční nezávislosti. To dokládá i nízký počet žádostí o sloučení rodiny podaných prozatímně přijatými uprchlíky, kterým je každoročně vyhověno.

2. Individuální okolnosti stěžovatelů

Ve světle výše uvedeného Soud přistoupil k posouzení, zda byly žádosti stěžovatelů o sloučení rodiny vnitrostátními orgány posouzeny s dostatečnou flexibilitou, která je požadována pro ochranu jejich rodinného života, a se zohledněním jejich individuálních okolností.

i. Doba pobytu stěžovatelů, jejich status a vazby ke Švýcarsku

Všichni stěžovatelé pobývali na území Švýcarska značně delší dobu než stěžovatel ve věci *M. A. proti Dánsku* (cit. výše, § 183) a druhý stěžovatel ve věci *M. T. a ostatní proti Švédsku* (cit. výše, § 73). Závěr Federálního správního soudu, který stěžovatelům přisoudil *de facto* usazený status, ilustruje, že pobyt prozatímně přijatých uprchlíků bývá často dlouhodobý. To svědčí ve prospěch učinění závěru o pozitivním závazku státu povolit stěžovatelům sloučení jejich rodin. Vedle doby pobytu vnitrostátní orgány zohlednily rovněž vazby stěžovatelů k hostitelské zemi, přičemž se zaměřily především na jejich profesní integraci a snahu naučit se úřední jazyk. Jejich závěry se u jednotlivých stěžovatelů lišily, přičemž vazby byly shledány za slabé v případě stěžovatelů, kteří nikdy nepracovali. Ve všech případech rodinní příslušníci, v jejichž zájmu byly žádosti o sloučení rodiny podávány, ve Švýcarsku nikdy nebyli a neměli k němu jakékoliv vazby.

ii. Doba, kdy byl vytvořen rodinný život

Stěžovatelé v projednávané věci vedli se svými rodinnými příslušníky, o jejichž sloučení žádali, dlouhodobý rodinný život, což rovněž svědčí ve prospěch shledání pozitivního závazku sloučení rodin povolit.

iii. Možnost vedení rodinného života v jiné zemi

Vnitrostátní orgány uznaly stěžovatele za uprchlíky ve smyslu Úmluvy z roku 1951, a to z důvodu nebezpečí špatného zacházení, které jim v případě jejich návratu do země původu hrozí. V zemích původu žadatelů o sloučení rodiny tedy existovaly nepřekonatelné překážky, které zde bránily daným rodinám žít. Jelikož rodinní příslušníci, v jejichž prospěch byly žádosti o sloučení rodiny podány, se nenacházeli ve svých zemích původu, ale ve třetích zemích, Federální správní soud spolu s vládou usoudily, že mohou v daných zemích zůstat a stěžovatelé je tam mohou alespoň navštěvovat, jak již v minulosti učinili, a v případě jednoho stěžovatele v dané třetí zemi spolu dokonce žít. Stěžovatelé nicméně uvedli, že jejich rodinní příslušníci na území třetích zemí nežijí oprávněně a že ani oni sami nemají oprávnění zde legálně pobývat. Soud se již v minulosti zabýval případy, kdy stěžovatelé v postavení uprchlíků žádali o sloučení s rodinnými příslušníky žijícími v dané době ve třetích zemích. V těchto případech shledal, že příjezd rodinných příslušníků na území žalovaného státu představoval jedinou možnost pro pokračování rodinného života (*Tanda-Muzinga proti Francii*, č. 2260/10, rozsudek ze dne 10. července 2014, § 74). Okolnosti projednávaných případů přitom svědčily o nemožnosti rodin žít v dotčených třetích zemích, což posiluje závěr, že umožnění pobytu rodinných příslušníků stěžovatelů na území Švýcarska představovalo jedinou možnost, která by vedla k obnově rodinného života [*mutatis mutandis*, *M. A. proti Dánsku*, cit. výše, § 135 (v) a § 134 (iii)]. I tento faktor svědčil ve prospěch pozitivního závazku státu povolit sloučení rodiny.

iv. Nejlepší zájem dětí

Ve vztahu ke třem projednávaným stížnostem (u stěžovatelek B. F., S. Y. a S. M.) bylo zjištěno, že druzí rodiče dětí, o jejichž sloučení bylo stěžovatelkami žádáno, jsou mrtví nebo nezvěstní nebo jsou alespoň za mrtvé či nezvěstné považováni. Tímto aspektem se ale Federální správní soud nezabýval. Za těchto okolností se jeví, že je v nejlepším zájmu dětí, v jejichž prospěch byly podány předmětné žádosti, aby byly sloučeny se svým jediným žijícím rodičem ve Švýcarsku, bez ohledu na to, zda do té doby žily u jiných příbuzných ve třetích zemích nebo tam mohly žádat o umístění do pěstounské péče. I ve vztahu k dosud stále nezletilým dětem u stěžovatele J. K. se jeví, že je v jejich nejlepším zájmu, aby se znovu setkaly se svým otcem a žily s oběma rodiči ve Švýcarsku. Tyto úvahy mluví rovněž ve prospěch pozitivního závazku státu rodiny stěžovatelů sloučit [tamtéž, § 135 (iv)].

Navíc zákonem stanovená tříletá čekací lhůta pro podání žádosti o sloučení rodiny znamenala, že rodiny musely nevyhnutelně žít odděleně několik let předtím, než bylo na vnitrostátní úrovni o jejich žádostech rozhodnuto. To platí zejména, pokud žádost podaly až po uplynutí této lhůty. Čekací doba přitom začínala běžet až v okamžiku, kdy bylo osobě přiznáno prozatímní postavení uprchlíka. Během dané doby děti nevyhnutelně zestárlý. Za těchto okolností proto dle Soudu lze přisoudit pouze velmi omezenou váhu skutečnosti, že děti v některých stížnostech dosáhly v době vydání konečných vnitrostátních rozhodnutí věku, kdy se staly více samostatnými (16 a 18 let). Stěžovatelé navíc prokázali, že na sobě jsou nadále obzvláště závislí nebo by měli značné potíže žít odděleně.

v. Podmínka nezávislosti na sociálních dávkách

V případě stěžovatele J. K. vnitrostátní orgány shledaly, že i přesto, že byl zaměstnaný, jeho příjem by nebyl dostatečný k pokrytí potřeb jeho čtyřčlenné rodiny, pokud by se za ním do Švýcarska přestěhovala. Konečné rozhodnutí bylo vydáno sedm let poté, co byl J. K. přiznán status uprchlíka. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel, který pracoval na plný úvazek v pečovatelském domě, byl integrovaný do pracovního procesu a činil vše, co bylo po něm rozumně možné požadovat, aby pokryl náklady své rodiny. Shledal, že zamítnutím jeho žádosti o sloučení rodiny švýcarské orgány nenastolily

spravedlivou rovnováhu mezi zájmy J. K. být se svou rodinou a zájmy společnosti na kontrole imigrace sledující hospodářský blahobyť země.

Stěžovatelka S. Y. pracovala na částečný úvazek, zatímco se starala o své tři děti a čekala na rozhodnutí o své žádosti o sloučení s další dcerou. Federální správní soud ji označil za značně závislou na sociálních dávkách. Soud v jejím případě shledal, že i ona činila vše, co po ní mohlo být rozumně požadováno, aby zajistila sebe a své děti. Uplatnění podmínky finanční nezávislosti bez větší flexibility v jejím případě znamená trvalé zamezení sloučení její rodiny. Uvedl, že zamítnutím její žádosti o sloučení rodiny vnitrostátní orgány nenastolily spravedlivou rovnováhu mezi zájmy stěžovatelky a její dcery a zájmy společnosti jako celku.

Případ stěžovatelky B. F. se od předchozích liší tím, že B. F. nebyla ve Švýcarsku nikdy zaměstnaná. V průběhu řízení o sloučení rodiny uvedla, že trpí různými zdravotními problémy. Po skončení řízení o sloučení rodiny ji příslušné švýcarské orgány přiznaly úplnou pracovní neschopnost. Za daných okolností Soud shledal, že Federální správní soud dostatečně neposoudil, jestli zdravotní stav stěžovatelce umožňoval pracovat alespoň částečně, a tedy jestli podmínka finanční nezávislosti v jejím případě vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu nemá být aplikovaná více flexibilně. Vnitrostátní orgány proto ani v jejím případě nenastolily spravedlivou rovnováhu mezi zájmem stěžovatelky na sloučení rodiny a zájmem společnosti jako celku.

K případu stěžovatelky S. M. Soud uvedl, že ani ona nebyla nikdy ve Švýcarsku zaměstnaná. Nicméně v jejím případě Federální správní soud na základě zdravotní dokumentace vyhodnotil, že stěžovatelka byla schopna pracovat alespoň na částečný úvazek, o to se ale nijak nepokusila. Za daných okolností Soud shledal, že Federální správní soud nepřekročil svůj prostor pro uvážení, když v rámci svého posouzení přihlédl k nedostatečné iniciativě stěžovatelky S. M. ke zlepšení své finanční situace při vyvažování dotčených zájmů a její žádost o sloučení rodiny zamítl.

vi. Závěr

V souhrnu Soud dospěl k závěru, že u stěžovatelů B. F., J. K. a S. Y. došlo k porušení článku 8 Úmluvy z důvodu zamítnutí žádosti o sloučení rodiny, zatímco v případě stěžovatelky S. M. zamítnutím žádosti o sloučení rodiny k porušení článku 8 úmluvy nedošlo.

B. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY Z DŮVODU DÉLKY ŘÍZENÍ O SLOUČENÍ RODINY

Stěžovatelé J. K., S. Y. a S. M. dále namítali, že délka jejich řízení o sloučení rodiny nebyla v souladu s požadavkem na rychlé vyřízení daných žádostí plynoucím z článku 8 Úmluvy. Vzhledem k předchozímu závěru o porušení článku 8 Úmluvy se Soud rozhodl u stěžovatelů J. K. a S. Y. se danou námitkou nezabývat. Ve vztahu k námitce stěžovatelky S. M. Soud podotknul, že správní orgán o její žádosti rozhodl tři roky a čtyři měsíce po jejím podání, což ale bylo částečně způsobeno tím, že sama neposkytovala informace. Federální správní soud po ní navíc opakovaně musel žádat informace a vydal rozhodnutí v její věci po roce a deseti měsících od podání odvolání, ale pouze dva měsíce poté, co stěžovatelka S. M. postoupila soudu své poslední podání s doplněním informací. Soud proto shledal, že i když celková délka řízení o sloučení rodiny, která ve svém souhrnu dosahovala pěti let, vyvolává sama o sobě obavy, vzhledem k výše uvedeným okolnostem vnitrostátní orgány dostaly požadavkům článku 8 Úmluvy na rychlé vyřízení dané žádosti, a jeho porušení proto neshledal.